

7 d'Octubre del 37

Estimat Joanis: Vista tot la
nova? Et mill escriure sense dir-te
res si no se' com posar-me hi. Mai
una carta m'havia fet pensar tant
com aquesta i ja estic veient que a
pesar de tot faré algun disbarat.
El desideratium fóra saber dir quel
com que no mereixa cap comenta-
ri; volchis escriure d'una manera
que no poguessis apagar-te amb res per
a contestar i pogues pagar amb un
silenci tan ben llarg, l'efecte que
et vaig provocar ahir.

Ja ve. t'explicaré per què vaig
escriure t' aquella carta copiada.

Ja trobava com tu, no tenia ni

única d'amic d'escriure res però estava
fora abalotada i per a mi era simple-
ment era un bon sistema no escriure
pel propi impuls. La teua carta m'havia
agradat però m'havia fet una mena
d'efecte tot estrany. Y veig pensar:
a veure que li passa a an Pràius?
É no el trobo pas simplet: m'hi ho-
barà ell a mi? Encara, li havia
que no sabia com contestar aquella
mena de carta; em trobava a l'alta
banda d'aquell desert on tu ves tro-
bar un oasi, amb la diferència que
jo no en tenia cap, per això no te'l
veig pintar. Si et contentava seria-
ment, t'hauria hagut de dir: Pràius,
quan et torni a passar com abans, no
escrius, jo no vull que ho facis
més que quan en tinguis ganes i sa-
pigues què dir. Si no tens més tantes,
no ets pas tu qui en tens la culpa,
sóc jo que sóc tan mala corresponental

que no se' preparan'te'ls. I tota aquelles
altres coses que s'acostumen i que tu
saps tan bé com jo. Fari' es el cas
que jo no t'ria gaires de escriure sero-
sament ahir, aquest es el meu pecat.
Per tunc molta molta culpa? Espero, amb
els ulls baixos, la penitencia.

Aquest matí quan me' recordi
mencio tunc d'haver te' fet una mala
passada, he comensat a escriure tota
compungida de por que t' haguem fet
mal al dentista i les seves famalls.
i mig escriure, t' he escrit, he escrit, i....
he perdut el tema tan freu que tunc
pero no em recer gens perquè ni hagues
sigut veritat, com que no m'hauria
pas dit que feien mal. jo' ja t'indria
una para de menys. Ara en canvi
com que no penso pas que aquest for-
ni, o almenys que, tunc amat, tunc una
bona espasa per anar a Barcelona i ni
puc passar hi uns quants dies.

Dius aquí, em sembla que ho tunc

res que puguis contestar. Beure'm si tens
la mateixa sort d'ací endavant.

Has nit la meua desgracia? És possible
per dir que ara vindi pel passadís,
estí jo mateixa, i això que em orgula,
no m'hi veig mai. Aneu me'te d'escor
llimpantes, i abans dels cinc minuts,
ja m'hi atrapa la Maria. És una to-
na pena! Després, és clar, la fiera de
l'Enriqueta m'ha estrat les orelles, jo ha
de mi, quina clastima tan grossa que
em fag! (Tanpoc no li pots dir res, encara).

I ja no se'quí més dir. Pot podria
explicar un altra càse, molt mala,
d'aquella Mercè que auen descobrint
saps? però com que aquí si que hi caben
comentaris, ho reservo per un altra dia.

F'euio el full groc, no pennis que
trigues cap interès a retene'lo; amb
aquesta meua de Mercè, no m'hi fag.

Ades; bona nit i que et passi l'heu-
ra. És escriure abans de nit dia.

afectuosament
Mercè